

Warszawa, dnia 5 grudnia 2024 r.

Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość

W imieniu Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość:

Zbigniew Ziobro - Poseł na Sejm RP

ul. Wiejska 4/6/8

00-902 Warszawa

Prokuratura Okręgowa

w Warszawie

ul. Chocimska 28

00-791 Warszawa

ZAWIADOMIENIE

KLUBU PARLAMENTARNEGO PRAWO I SPRAWIEDLIWOŚĆ O POPEŁNIENIU PRZESTĘPSTW

Działając na podstawie art. 304 § 2 k.p.k. w zw. z art. 303 k.p.k. niniejszym zawiadamiam o popełnieniu przestępstw penalizowanych przepisami: art. 258 § 1 k.k. oraz 231 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. przez Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska i Prokuratora Generalnego Adama Bodnara oraz inne ustalone osoby , polegających na tym, że:

I.W okresie od stycznia 2024r. do nadal, w Warszawie, działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko działalności instytucji państwowych i destabilizację w ten sposób porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (art. 258 § 1 kk),

II. w okresie od 12 stycznia 2024 roku do 14 marca 2024r. w Warszawie, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, bez podstawy prawnej oraz poza zakresem kompetencji Prezesa Rady Ministrów i Prokuratora Generalnego, pozbawili prokuratora Dariusza Barskiego możliwości faktycznego pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego w ten sposób, że Prokurator Generalny Adam Bodnar nie mając ku temu jakichkolwiek podstaw prawnych stwierdził bezskuteczność decyzji Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobry z dnia 16 lutego 2022 roku (pismo Prokuratora Generalnego Adama Bodnara z 12 stycznia 2024 r., znak 1001-9.1122.754.2022, znak1001-9.1122.754.2022) o przywróceniu do czynnej służby prokuratora Prokuratury Krajowej w stanie spoczynku Dariusza Barskiego podjętej na podstawie przepisów art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28

stycznia 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze z (Dz.U. z 2016 r. poz. 178) oraz złożył wobec niego pozbawione podstaw prawnych oświadczenie, iż z dniem 12 stycznia 2024 roku prokurator Prokuratury Krajowej Dariusz Barski pozostaje prokuratorem w stanie spoczynku przeniesionym w trybie przepisów art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 9 października 2009 roku o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw i nie spełnia przesłanek do bycia Prokuratorem Krajowym, co stanowiło rażące naruszenie zasady legalizmu statuującej obowiązek działania w granicach i na podstawie prawa przez organy władzy publicznej i tym samym umyślne przekroczenie uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych – Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska, Prokuratora Generalnego Adama Bodnara i inne współdziałające z nimi osoby, działające na szkodę interesu publicznego, chroniącego zaufanie obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, stabilność instytucji państwowych, stabilność prawomocnych wyroków sądowych i innych orzeczeń ingerujących w prawa i wolności obywatelskie, a także na szkodę interesu prywatnego Dariusza Barskiego, któremu uniemożliwiono wykonywanie obowiązków służbowych, co skutkowało dla niego negatywnymi konsekwencjami w sferze osobistej, finansowej i zawodowej, przy czym wyżej wymienieni sprawcy działali w celu osiągnięcia korzyści osobistych, w tym politycznych oraz korzyści majątkowych dla innych osób nieprawidłowo powołanych, począwszy od bezskutecznego powierzenia przez Premiera Donalda Tuska prokuratorowi Jackowi Bilewiczowi obowiązków Prokuratura Krajowego, co dalej skutkowało bezskutecznym powołaniem prokuratura Dariusza Korneluka na stanowisko Prokuratora Krajowego dokonane przez Donalda Tuska na wniosek Prokuratora Generalnego Adama Bodnara bez uzyskania wymaganej prawem opinii Prezydenta RP.(art. 231 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk)

Jednocześnie, z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez prokuraturę, że brak jest ustawowych znamion czynów zabronionych w zachowaniach opisanych wyżej :

III. zawiadamiam o podejrzeniu popełnienia przez Prokuratora Generalnego Adama Bodnara oraz Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska, przestępstw z art. 231 § 1 k.k. poprzez umyślne niedopełnienie obowiązków w ten sposób, że wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 304 § 2 k.k. nie zawiadomili oni właściwego organu o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień służbowych przez Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobro , pomimo tego, że nie później niż w dniu 12 stycznia 2024 roku, w związku piastowaniem funkcji w ramach w/w instytucji państwowych, dowiedzieli się oni o jego popełnieniu, tj. o tym, że poprzedni Prokurator Generalny – Zbigniew Ziobro, podejmując w dniu 16 lutego 2022 r. decyzję o przywróceniu do służby czynnej Dariusza Barskiego na stanowisku prokuratora Prokuratury Krajowej pod pozorem posiadania takiej kompetencji w oparciu o art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 178 ze zm.), działał z przekroczeniem uprawnień na szkodę interesu publicznego, albowiem z opinii prawnych zamówionych przez obecnego Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego Adama Bodnara i przedstawionego przez niego stanowiska wynikało jednoznacznie, że kompetencji takiej nie posiadał, konsekwencją czego było:

- przekroczenie uprawnień przez Prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego, który z dniem 18 marca 2022 roku powołał Dariusza Barskiego na stanowisko Prokuratora Krajowego - pomimo tego, że nie został on skutecznie przywrócony do służby czynnej jako prokurator Prokuratury Krajowej, oraz

-niedopełnienie obowiązków przez Prezydenta Andrzeja Dudę, który faktu tego nie dostrzegł, pozytywnie opiniując kandydaturę Dariusza Barskiego do objęcia funkcji Prokuratora Krajowego,

co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego, albowiem w niemal dwuletnim okresie bezprawnego zajmowania stanowiska Prokuratora Krajowego Dariusz Barski nie tylko uzyskał znaczne korzyści majątkowe kosztem Skarbu Państwa, bezpodstawnie pobierając wynagrodzenie z tego tytułu, lecz przede wszystkim wydawał liczne akty władcze, zarówno w sferze imperium jak i dominium, co skutkować może daleko idącymi konsekwencjami prawnymi, włącznie z odpowiedzialnością Skarbu Państwa, w szczególności za szkody wyrządzone wskutek wadliwych decyzji procesowych (podejmowanych przez osoby nieumocowane), czy związane z podważaniem prawomocnych wyroków w związku z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela.

Uzasadnienie

I, II. W dniu 12 stycznia 2024 roku Prokurator Generalny Adam Bodnar faktycznie pozbawił Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego możliwości wykonywania obowiązków służbowych, oświadczając w skierowanym do niego piśmie, że uznaje za bezskuteczną decyzję poprzedniego Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobry o przywróceniu go do czynnej służby prokuratora Prokuratury Krajowej, oraz że z dniem 12 stycznia 2024 roku ustala, iż pozostaje on prokuratorem w stanie spoczynku, a nadto nie spełnia przesłanek do piastowania funkcji Prokuratora Krajowego (pismo Prokuratora Generalnego Adama Bodnara z 12 stycznia 2024 r., znak 1001-9.1122.754.2022).

Następnie, przyjmując, że funkcja Prokuratora Krajowego pozostaje nieobsadzona, zainicjował procedurę powołania na nią, w pierwszej kolejności, prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Bilewicza, jako pełniącego obowiązki Prokuratora Krajowego, a następnie prokuratora Dariusza Korneluka, który został powołany do pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego przez Prezesa Rady Ministrów, pomimo niewydania w tym przedmiocie opinii przez Prezydenta RP.

W ocenie obecnego Prokuratora Generalnego A. Bodnara przepisy, które stanowiły podstawę do przywrócenia Dariusza Barskiego ze stanu spoczynku, tj. art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 178) - dalej „ustawa P.W.P.P.”, nie mogły znaleźć zastosowania, albowiem nie obowiązywały w dacie przywrócenia go do służby czynnej, tj. 16 lutego 2022 roku, z uwagi na to, że miały charakter incydentalny, czasowy i były zawarte w ustawie wprowadzającej nowe przepisy prawa o prokuraturze. Zdaniem obecnego Prokuratora Generalnego mogły one znaleźć zastosowanie jedynie w ciągu dwóch miesięcy od wejścia w życie tej ustawy, tj. między 4 marca 2016 r. a 4 maja 2016 r.

W konsekwencji Dariusz Barski miał zostać przywrócony do służby czynnej prokuratora Prokuratury Krajowej bez podstawy prawnej, a więc bezskutecznie, w następstwie czego także nieskuteczne prawnie było jego powołanie na stanowisko Prokuratora Krajowego.

Już na pierwszy rzut oka widać, że pogląd prawny Ministra Adama Bodnara zawiera fundamentalne błędy logiczne. Z jednej strony minister twierdzi, że przywrócenie prokuratora Dariusza Barskiego do służby czynnej w lutym 2022 roku było nieskuteczne. W konsekwencji prokurator Barski od początku nie spełniał przesłanek wymaganych do powołania na stanowisko Prokuratora Krajowego i tym samym nie mógł zostać na to stanowisko skutecznie powołany w 2022 roku.

Z drugiej jednak strony Minister Bodnar, zaprzeczając swojemu pierwotnemu stanowisku, stwierdził, że prokurator Barski został skutecznie powołany do pełnienia funkcji Prokuratora Krajowego i pełnił ją nieprzerwanie do 11 stycznia 2024 roku. Następnie, decyzją Ministra Bodnara, Barski został przeniesiony w stan spoczynku.

W piśmie z dnia 28 lutego 2024 skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego roku Minister Bodnar wskazał, że prokurator Barski pełnił funkcję Prokuratora Krajowego do 11 stycznia 2024 roku. Warto nawet czysto teoretycznie przyjrzeć się takiemu zapatrywaniu. Na pierwszy rzut oka widać, że jest ono logicznie nie do pogodzenia i wyklucza się z opinią, że prokurator Barski nie został skutecznie przywrócony do służby czynnej w prokuraturze. Otóż również, ta interpretacja prowadzi do wniosku, że działania premiera Tuska i ministra Bodnara stanowiły rażące złamanie przez nich prawa.

Prokurator Barski złożył bowiem wniosek do Prokuratora Generalnego o powołanie prokuratora Bilewicza na stanowisko prokuratora Prokuratury Krajowej dopiero 12 stycznia 2024 roku, czyli dzień po tym, jak sam rzekomo przestał pełnić funkcję Prokuratora Krajowego. W rezultacie, stosując interpretację zaprezentowaną przez Adama Bodnara powołanie prokuratora Bilewicza na w/w stanowisko było bezskuteczne, co tym bardziej wyklucza możliwość powierzenia mu obowiązków Prokuratora Krajowego (niezależnie od faktu, że funkcji takiej w ustawie prawo o prokuraturze nie ma).

Należy podkreślić, że skoro prokurator Barski zakończył miał pełnienie swojej funkcji 11 stycznia 2024r., to wszystkie jego późniejsze działania były nieskuteczne. Ma to również wpływ na status prokuratora Korneluka. Zgodnie z art. 74 § 1 ustawy o prokuraturze, Dariusz Korneluk nie mógł zostać skutecznie powołany na stanowisko prokuratora prokuratury krajowej, ponieważ wniosek w tej sprawie złożył prokurator Bilewicz, który sam nie spełniał wymaganych kryteriów – ani nie był prokuratorem prokuratury krajowej, ani nie mógł pełnić obowiązków Prokuratora Krajowego.

Donald Tusk i Adam Bodnar, mając świadomość bezskuteczności „powołania” i działań prokuratora Bilewicza i prokuratora Korneluka, ponoszą współodpowiedzialność za korzyści majątkowe i osobiste, które bezpodstawnie otrzymują nie tylko wspomniani prokuratorzy, ale także inne osoby powołane w wyniku nieprawidłowo przeprowadzonych zmian kadrowych w prokuraturze.

Proces ten rozpoczął się od odwołania wszystkich szefów prokuratur regionalnych i powołania nowych kierownictw na ich miejsce, a następnie objął również niższe szczeble w strukturze prokuratury. Rysuje się też oczywista odpowiedzialność głównych sprawców za wadliwe stosowanie czynności procesowych i - w zakresie jaki przewiduje to ustawa o prokuraturze - również operacyjnych, przez nieprawidłowo nowo powołanych prokuratorów funkcyjnych różnych szczebli.

Niezależnie od tego, jak minister Bodnar i premier Donald Tusk próbują uzasadnić swoje działania, w każdym przypadku doszło do rażącego przekroczenia uprawnień. Ich działania były dodatkowo motywowane chęcią osiągnięcia korzyści osobistych, w tym politycznych, dla siebie i swojego środowiska, a także korzyści majątkowych dla innych osób.

Zarówno powyższa ocena prawna, jak i sama „procedura” (a raczej jej brak), w jakiej nastąpiło odsunięcie legalnego Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego od wykonywania obowiązków służbowych, nie miały jakiegokolwiek uzasadnienia w treści przepisów prawa i stanowiły jego rażące naruszenie, w efekcie pozwalając na konstatację o uzasadnionym podejrzeniu

popelnienia przez Prokuratora Generalnego Adama Bodnara przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. poprzez przekroczenie uprawnień na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego.

Zgodnie z art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku P.W.P.P.: „*Prokurator pozostający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w stanie spoczynku może wrócić na swój wniosek do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Uprawnienie to nie dotyczy prokuratorów, którzy odeszli w stan spoczynku z przyczyn zdrowotnych. Decyzję w sprawie tego wniosku podejmuje Prokurator Generalny*”.

W dniu 16 lutego 2022 r., w którym doszło do zastosowania tych przepisów i prokurator Dariusz Barski powrócił do czynnej służby na swój wniosek, ustawa – P.W.P.P., w tym przepisy art. 47 § 1 i 2 tej ustawy pozostawały częścią systemu prawnego, ponieważ nie zostały uchylone lub zmienione w sposób przewidziany prawem.

Nadto żaden z przepisów tej ustawy, ani żadnego innego aktu prawnego, nie ograniczał czasowo dopuszczalności skorzystania z uprawnień z art. 47 § 1 i 2 przez prokuratorów w stanie spoczynku; żaden z aktów tożsamego lub wyższego rzędu nie przewidywał też regulacji wskazujących na epizodyczny charakter przepisów zawartych w ustawie wprowadzającej nowe przepisy innej ustawy (lub nową ustawę jako taką), zamierzenie tego typu nie zostało też wyrażone w uzasadnieniu projektu ustawy – P.W.P.P.

Całkowicie dowolna, sprzeczna z literą prawa (*contra legem*), nieusprawiedliwiona systemowo czy celowościowo jest wykładania przeciwna, zgodnie z którą z racji niejako służebnego charakteru ustawy wprowadzającej Przepisy Prawo o Prokuraturze wobec ustawy – Prawo o Prokuraturze, wszystkie regulacje ujęte w tej pierwszej istnieją w obiegu prawnym do czasu wejścia w życie ustawy wprowadzanej. Wykładnia ta ma w istocie charakter prawotwórczy, skutkujący tym, że w zależności od woli i potrzeby interpretatora, ustawa zmienia swoje znaczenie bez zmiany przepisów przez władzę ustawodawczą. Stanowi to wykładnię instrumentalnie podporządkowaną woli i potrzebie politycznej, która prowadzi do naruszenia zaufania obywateli do demokratycznego państwa prawa, w tym choćby poprzez pozbawienie obywateli uprawnień nabytych na podstawie ustawy, niezależnie od naruszenia zasady trójpodziału władzy (z racji tego, że prawotwórczej interpretacji dokonał przedstawiciel władzy wykonawczej – Prokurator Generalny).

Kwestia wadliwej interpretacji przepisów prawa i wywodzenia z tej wykładni skutków prawnych sprzecznych z treścią regulacji – to tylko jeden aspekt oceny działania Prokuratora Generalnego A. Bodnara. Drugi równie istotny, jeśli nie istotniejszy w płaszczyźnie oceny popelnienia przez niego przestępstwa z art. 231 k.k. to kwestia weryfikacji, czy pozbawiając Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego możliwości wypełniania obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku, działał on w granicach swoich kompetencji.

Przekroczenie uprawnień oznacza przede wszystkim podjęcie czynności wykraczającej poza zakres kompetencji, czynności bez podstawy faktycznej lub prawnej. Zarzut niedopelnienia obowiązków można postawić funkcjonariuszowi publicznemu w wypadku zaniechania ich wykonania albo nienależytego wykonania, sprzecznego z istotą lub charakterem obowiązku. Źródłem obowiązku jest przede wszystkim przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa [A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2024, Legalis].

W świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2022 roku w sprawie o sygn. II DIZ 51/21 „*Przekroczenie uprawnień na gruncie art. 231 k.k. wymaga wykazania, że podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji i równocześnie wskazania na powiązanie formalne i*

merytoryczne z tymi kompetencjami, a może to z reguły zachodzić tylko w dziedzinie tej działalności służbowej i obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr, w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny”.

W tym kontekście podkreślić należy, że żaden z przepisów obowiązującego prawa, w tym w szczególności ustawy – Prawo o prokuraturze, nie przewiduje uprawnienia Prokuratora Generalnego do stwierdzenia bezskuteczności decyzji poprzedniego Prokuratora Generalnego o przywróceniu prokuratora do czynnej służby i tym samym uznania jego powrotu ze stanu spoczynku za niebyłe i powołania na stanowisko Prokuratora Krajowego za nieskuteczne. Prokurator Generalny nie ma też uprawnienia do samowolnego ustalenia okresu i zakresu, w jakim decyzje tego „nieskutecznie” powołanego Prokuratora Krajowego uznaje za prawnie skuteczne, a w jakim nie.

W świetle konstytucyjnej zasady legalizmu, organ władzy publicznej nie może domniemywać swoich kompetencji, tj. podejmować działań prawnych nieprzewidzianych wyraźnie w przepisach prawa.

Jedyny prawnie dopuszczalny tryb odwołania Prokuratora Krajowego z zajmowanego stanowiska przewiduje art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo o prokuraturze: *„Prokuratora Krajowego jako pierwszego zastępcę Prokuratora Generalnego oraz pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego w liczbie nie większej niż 7 powołuje spośród prokuratorów Prokuratury Krajowej i odwołuje z pełnienia tych funkcji Prezes Rady Ministrów na wniosek Prokuratora Generalnego. Prokuratora Krajowego oraz pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego powołuje się po uzyskaniu opinii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a odwołuje za jego pisemną zgodą”.*

W zakresie stwierdzenia nieważności decyzji o przywróceniu prokuratora ze stanu spoczynku, czy powołaniu go na stanowisko Prokuratora Krajowego, dopuszczalny byłby ewentualnie tryb administracyjny. Zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych, co w omawianym przypadku nie miało miejsca.

Niewątpliwie także wystosowanie do Dariusza Barskiego oświadczenia przez Adama Bodnara, który działał jako Prokurator Generalny w związku działalnością służbową, powiązanie tego działania merytoryczne i funkcjonalne z kompetencjami Prokuratora Generalnego jako prokuratora zwierzchniego wobec wszystkich prokuratorów, wespół z faktem działania poza zakresem kompetencji, świadczy o realizacji znamienia przekroczenia uprawnień, o którym mowa w art. 231 k.k.

Idąc dalej, występki ten, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, należy do kategorii przestępstw „(...) z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym” [Uchwała Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r., I KPZ 24/12].

Wobec powyższego, podkreślić należy, iż w czasie urzędowania, w okresie blisko dwóch lat, od marca 2022 r. do stycznia 2024 r. Dariusz Barski dysponował wielomiliardowym budżetem prokuratury przeznaczonym na inwestycje, zakupy, remonty, wynagrodzenia, w tym dodatki funkcyjne, specjalne i mieszkaniowe. Prokurator Dariusz Barski - jako Prokurator Krajowy - podejmował osobiście, a także z jego upoważnienia Prokuratorzy Regionalni - decyzje o przyznaniu nagród finansowych dla prokuratorów. Zgodnie z wiedzą zawiadamiającego, co najmniej kilka

tysięcy prokuratorów w 2022 roku otrzymało dwa razy nagrody finansowe (w kwocie kilku tysięcy złotych) z upoważnienia Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego (w tym wielu członków stowarzyszenia prokuratorów Lex Super Omnia). Rocznie wydatkował on jako dysponent 88. części budżetu Państwa ponad 3 mld. zł.

Według jawnych informacji przekazywanych Sejmowi RP rocznie w Polsce stosowano kontrole operacyjne wobec około 6 tysięcy osób. Zgody na ich zastosowanie podpisywał, jako Prokurator Krajowy, Dariusz Barski lub osoby przez niego upoważnione. A więc około 12 tysięcy osób było objętych kontrolami operacyjnymi, głównie podsłuchami rozmów. Dotyczyło to spraw o szpiegostwo, korupcję na wysokim szczeblach, zbrodnie VAT-owskie, nielegalny handel lekami, nielegalne składowanie odpadów, porwania dla okupu etc. Następstwem podważenia jego statusu jako Prokuratora Krajowego mogą być niewyobrażalne straty i skrajnie negatywne skutki prawne, zarówno finansowe dla Skarbu Państwa, jak i procesowe (nielegalnie uzyskane dowody).

Ponadto, Dariusz Barski jako Prokurator Krajowy wydał ponad trzy tysiące postanowień o przedłużeniu okresu śledztw. Wydawał także zarządzenia, polecenia i wytyczne, zarówno w konkretnych sprawach jak i generalnie odnośnie poszczególnych kategorii postępowań. Kierował również wnioskami o uchylenie immunitetów. Decydował też o uchyleniu w trybie art. 328 k.p.k. prawomocnych postanowień o umorzeniu postępowań przeciwko określonej osobie (na co jest termin roczny, więc jeśli skutecznie nie uchylono umorzenia, to nie ma możliwości wzruszenia tych orzeczeń, chyba że na korzyść podejrzanego). Jeśli więc kwestionować jego powołanie na Prokuratora Krajowego, to decyzje we wskazanym zakresie są obciążone wadą, zwłaszcza w przedmiocie tymczasowych aresztów, gdzie sądy uzależniały decyzje od postanowienia Prokuratora Krajowego o przedłużeniu śledztwa. Zatem, ostrożnie licząc, ponad tysiąc osób może kwestionować legalność zastosowanych wobec nich izolacyjnych środków zapobiegawczych i domagać się odszkodowania i zadośćuczynienia od Skarbu Państwa.

Dariusz Barski powołał także ponad pięciuset asesorów prokuratorskich, delegował lub odwołał z delegacji ponad pięciuset prokuratorów różnych szczebli prokuratury. Stwierdzenie bezskuteczności jego powołania przez Prokuratora Generalnego Adama Bodnara może skutkować i już obecnie skutkuje podważaniem skuteczności ich decyzji procesowych i w efekcie otwiera drogę do podważania prawomocnych wyroków. Niweczy też stabilność sytuacji zawodowej, poddając w wątpliwość status ww. osób, także w kontekście ich interesu prywatnego w zakresie stażu pracy.

Dariusz Barski zawniósł ponadto do Prokuratora Generalnego o powołanie na różne stanowiska prokuratorskie ponad tysiąca osób. Prokuratorów prokurator rejonowych, okręgowych, regionalnych i prokuratorów Prokuratury Krajowej. W zdecydowanej większości wnioski te zostały uwzględnione. W tym ostatni wniosek z 12 stycznia 2024 r., dotyczący prokuratora Jacka Bilewicza – co paradoksalne, w tym samym dniu Prokurator Generalny stwierdził, że Dariusz Barski Prokuratorem Krajowym nie jest. Ponadto powoływał i odwoływał (należało to do jego wyłącznej kompetencji!) prokuratorów funkcyjnych, tj. szefów prokuratur regionalnych, okręgowych, rejonowych, naczelników wydziałów. Powstaje zatem niepewność, czy te nominacje są legalne i prawnie skuteczne.

Niewątpliwie zatem odsunięcie Dariusza Barskiego od wykonywania obowiązków służbowych Prokuratora Krajowego poprzez arbitralne dokonanie przez Prokuratora Generalnego Adama Bodnara „ustalenia” o bezskuteczności przywrócenia go ze stanu spoczyńku, a co za tym idzie, powołania na stanowisko Prokuratora Krajowego, uderza w sposób rażący w zasadę zaufania

obywateli do prawa oraz organów państwa, stanowi radykalne naruszenie tożsamości i ciągłości porządku prawnego.

Działania te uderzyły też w sposób oczywisty w interes prywatny samego Dariusza Barskiego, który w okresie blisko dwuletnim otrzymywał wynagrodzenie jako Prokurator Krajowy, co może zostać aktualnie uznane za bezpodstawne wzbogacenie w zakresie przekraczającym uposażenie prokuratora Prokuratury Krajowej pozostającego w stanie spoczynku. Sytuacja ta też niewątpliwie dotknęły go w sferze prywatnej, albowiem podważenie jego statusu zawodowego nie pozostaje bez wpływu także w tym zakresie.

W ocenie zawiadamiającego, działania podejmowane przez Prokuratora Generalnego Adama Bodnara, Prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska oraz inne współdziałające z nimi osoby, legitymizujące ich działania, noszą znamiona zachowań podejmowanych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko działalności instytucji państwowych. Niewątpliwie instytucją taką jest Prokuratura i wchodzące w jej skład jednostki organizacyjne. O powyższym świadczy przede wszystkim skoordynowany, przemyślany, wymagający ścisłego współdziałania i podziału ról charakter działań podejmowanych przez osoby objęte niniejszym zawiadomieniem o przestępstwie oraz oczywista bezprawność przedsięwziętych czynności, nie dająca się w żaden sposób ująć w ramy wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawa. Też o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej wspomaga także motywacja sprawców, zakładająca popełnianie przestępstw przeciwko działalności instytucji państwowych, w celu bezprawnego przejęcia kontroli nad organami prokuratury a w konsekwencji w celu destabilizacji porządku prawnego RP. Skutkiem takiego stanu rzeczy jest także bezpodstawne wszczynanie postępowań karnych przeciwko politykom obecnej opozycji, w tym partii Prawo i Sprawiedliwość.

III. Zgodnie z przepisem art. 304 § 2 k.p.k. Instytucje państwowe i samorządowe, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora lub Policję.

Teoretyczne przyjęcie zatem wersji alternatywnej, mianowicie iż Prokurator Generalny Adam Bodnar, odsuwając Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego od pełnienia obowiązków, działał zgodnie z literą prawa i dokonał prawidłowej interpretacji przepisów art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze, ustalając, że Dariusz Barski został przywrócony ze stanu spoczynku bez podstawy prawnej, a następnie powołany na stanowisko Prokuratora Krajowego bezskutecznie – implikuje wniosek, że funkcjonariusze publiczni zaangażowani w to bezprawne działanie w istocie sami dopuścili się przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków na szkodę interesu publicznego w rozumieniu przepisu art. 231 k.k.

Prokurator Generalny Adam Bodnar, a z racji podległości służbowej Ministra Sprawiedliwości wobec Prezesa Rady Ministrów – także premier Donald Tusk, posiadali o tym wiedzę co najmniej od 12 stycznia 2024 r., tj. dnia, w którym doszło do odsunięcia od pełnienia obowiązków Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego, co aktualizowało po ich stronie obowiązek złożenia odpowiednich zawiadomień o przestępstwie.

O czym była mowa wcześniej, decyzję o przywróceniu ze stanu spoczynku prokuratora Dariusza Barskiego podjął poprzedni Prokurator Generalny Zbigniew Ziobro, który następnie wniósł o powołanie go przez Prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego na stanowisko Prokuratora Krajowego, uprzednio zwracając się o opinię Prezydenta RP Andrzeja Dudy. Jeśli

faktycznie Dariusz Barski został przywrócony ze stanu spoczynku bez podstawy prawnej, a następnie bezskutecznie powołany na stanowisko Prokuratora Krajowego, to Prokurator Generalny Adam Bodnar oraz premier Donald Tusk, mając tego świadomość, zobowiązani byli złożyć zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez wszystkich ww.

Z zastrzeżeniem powyżej poczynionych założeń, zaniechanie w tym zakresie winno rodzić popełnienie przez nich przestępstwa urzędniczego z art. 231 § 1 k.k.

Ponadto skoro Adam Bodnar stał na stanowisku, iż Dariusz Barski nie jest Prokuratorem Krajowym (a nawet w ogóle nie został przywrócony do służby czynnej), należy wyjaśnić dlaczego nie zawiadomił do tej pory organów ścigania o pełnieniu funkcji przez osobę nieuprawnioną (np. przywłaszczenie funkcji publicznej i przestępstwa urzędnicze) lub nie nakazał wszczęcia postępowania karnego po objęciu urzędu Prokuratora Generalnego, skoro zgodnie z art. 2 ustawy Prawo o prokuraturze prokuratura wykonuje zadania w zakresie ścigania przestępstw oraz stoi na straży praworządności, a Prokurator Generalny jest naczelnym organem prokuratury (art. 1 § 2 ustawy).

W tym stanie rzeczy, wnoszę o wszczęcie i przeprowadzenie postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie.